

Piet Prins
Snuf en
de luchtpostbrief

δ

1

Snuf ontdekt een luchtpostbrief

Het was zaterdagmiddag. Een stralende zomerzon wierp haar gloed over de groene velden en over het zilveren lint van de rivier die door het landschap kronkelde. De speelse wind deed de bloemen en hoge grashalmen wiegen en wuiven en maakte de warmte dragelijk.

Door de weiden langs de waterkant liepen drie onafscheidelijke vrienden: Tom Sanders, Karel van Doorn en Bertus Verhoef.

Eigenlijk waren ze met z'n vieren, want Snuf, de dappere, intelligente herdershond, was er ook bij. De schoolvakantie was al twee weken geleden begonnen, maar de jongens hadden het drukker gehad dan ooit.

Bij Karels vader was een grote bestelling binnengekomen van een bouwbedrijf.

Een enorme voorraad planken, palen en andere onderdelen moest op heel korte termijn worden geleverd. Het grootste deel daarvan moest nog gezaagd worden.

Meneer Van Doorn was blij met de bestelling, maar het ongeluk wilde dat een paar personeelsleden ziek waren. Daarom had Van Doorn de drie vrienden gevraagd of ze een paar weken vakantiewerk wilden doen. De jongens hadden er wel zin in.

Ze kenden de houtzagerij door en door en konden best met de machines omgaan.

Twee weken hadden ze hard gewerkt. Nu was de klus geklaard. De hele houtvoorraad lag netjes gezaagd te wachten op een schip dat maandag langs zou komen om de vracht te vervoeren. De drie harde werkers hadden een flinke beloning gekregen. Van de vakantie waren nog vier weken over, maar de jongens hadden eigenlijk nog geen tijd gehad om te bedenken wat ze met die weken zouden doen. Deze namiddag waren ze samen met Snuf de weilanden ingetrokken voor een flinke wandeling. Onder het lopen bedachten ze allerlei plannetjes voor een leuke vakantiebesteding, maar ze kwamen er niet uit.

Ina en Mirjam waren afgereisd naar een kasteeltje van oom Rob en tante Alice in Noord-Limburg, maar Tom en zijn vrienden wilden nu eens wat anders. Maar wat precies? Dat was de vraag!

Snuf sprong vrolijk om hen heen. Het trouwe dier was overgelukkig dat zijn baas en zijn vrienden eindelijk weer eens wat aandacht aan hem besteedden. De laatste weken was daar weinig van terechtgekomen. Hier in de weilanden had Snuf volop de gelegenheid om te dollen en te draven. Het duurde niet lang of hij vond een korte, stevige stok die hij met zijn sterke tanden beetpakte en triomfantelijk naar zijn baas bracht.

Tom begreep onmiddellijk de bedoeling van het slimme dier. Hij slingerde de tak zo ver mogelijk weg en de hond stooft er met een enorme vaart achteraan om te apporteren, waarna hij opgewonden blaffend om de jongen heen sprong in de hoop dat hij door zou gaan met het spel.

Dat deed Tom dan ook, maar na een poosje begon het hem te vervelen, hoewel de hond er nog lang niet genoeg van had.

„Nee, Snuf: Af! Niet langer!” Tom brak de tak in stukken en liet die op de grond vallen.

De hond was duidelijk teleurgesteld. Hij liep er eerst wat afwezig bij, maar lang duurde dit niet. Hij rende al gauw weer met een vaart om de druk pratende jongens heen, hapte naar vogels en vlinders en had plezier voor twee.

Ze waren nu dicht bij de rivier, maar het water was vanaf deze plek niet zichtbaar, want bij de oever groeide hier een dichte rietkraag.

Snuf ontdekte een paar grote vogels die in het riet speelden en stooft er meteen vol jachtlust op af. Tom riep hem terug. De hond had geen schijn van kans de vogels te pakken te krijgen. Het dier wilde alleen zijn vrolijkheid uitleven in dolle sprongen en malle capriolen.

De vogels vlogen krijsend en scheldend op, maar Snuf liet zich niet weerhouden en stooft dieper het riet in.

Het duurde nogal even voor de hond weer tevoorschijn kwam. Tom, die zijn viervoetige vriend lachend had nagekeken, was eerst verbaasd en werd daarna een beetje onrustig.

„Hij zal wel langs de oever snuffelen,” meende Bertus, die het gebeurde ook had gevolgd.

„Misschien zit daar wel een waterrat of zo,” dacht Karel. Tom stond net op het punt de hond te gaan roepen, toen het dier opeens voor de dag kwam en kwispelstaartend op de jongens toeliep.

In zijn bek had hij een kleurig voorwerp dat de drie kijkers eerst niet goed thuis konden brengen. „Wat heeft-ie daar nou gevonden?”

zei Karel verbluft. „’t Lijkt wel een halflege ballon!” Hij had gelijk. Snuf bracht het gevonden voorwerp netjes naar zijn baas en legde het bij Toms voeten op de grond. Het was inderdaad een ballon, roodgekleurd en een slag groter dan de gebruikelijke kleurige kinderballonnetjes. Er had vroeger waarschijnlijk waterstofgas of zoiets ingezeten, maar nu was het ding zo goed als leeg. Blijkbaar had het in het water gelegen, want het was behoorlijk nat en vies.

Er zat een dun zwart koord van zo’n dertig centimeter aan het ballonnetje. Aan dat koord was een stukje stevig kartonpapier bevestigd. Tom pakte het beet en zag tot zijn verbazing dat het karton beschreven was. „Wat staat erop?” vroeg Karel nieuwsgierig.

„Ik... ik kan het niet goed lezen,” mompelde Tom. Hij draaide het papier om en om, maar de letters waren door het water verbleekt en voor een deel uitgewist.

„Laat mij dan eens kijken! Ik heb erg goeie ogen,” verzekerde Bertus. Maar Tom gaf de geheimzinnige luchtpostbrief niet uit handen. „Kijk maar over mijn schouders mee.”

Dat deden zijn vrienden, maar ze hadden al snel door dat het ontcijferen van het geschrevene een moeilijke puzzel was. Het papier was beschreven met een fors handschrift, maar uit alles was te merken dat het een hele tijd aan weer en wind en water blootgesteld was geweest.

Turend en prevelend en elkaar aanvullend lezen de drie jongens ongeveer het volgende:

*Opge..ten...ril, ter gele...
...tigjarig leum... ool....B...el
te... el.
...vinder...llon mag ... omer
omen... eren in ons tuinhuis.
Ons ... rp is.. arel van ... nte
Ons adres is: .. 22 ..*

„Ik snap er niet veel van,” mompelde Tom.
„’t Lijkt wel een boodschap aan de vinder van de ballon.”

Karel knikt enthousiast. „Kijk, daar links staat het woord ‘vinder’ en even verder ‘llon’. Dat zal wel ‘ballon’ zijn. ’t Is dus eigenlijk een boodschap voor Snuf, want hij is de vinder.”

Tom schoot in de lach. „Je hebt gelijk, maar Snuf maakt zich er niet druk over!” Hij wees naar zijn hond die het ballonnetje al vergeten was en ijverig een voorbij snorrende libel najoeg.

„Het papier is nat en vuil,” zei Bertus.

„Laten we naar huis gaan en het voorzichtig drogen en schoonmaken. Dan wordt het misschien beter leesbaar.”

Dat leek een goed idee. Ze waren nu alle drie erg benieuwd wat er eigenlijk op dat stukje karton stond. Het huis van Karels ouders was het dichtst in de buurt. Daar gingen ze naartoe. Onderweg praatten ze druk over hun vondst.

Het leek erop dat de ballon met aanhangsel al een tijdlang achter het riet aan de rivieroever had gelegen. Hoe oud was de boodschap die erop stond? Ze kwamen er niet uit.

Bij de familie Van Doorn werden ze gastvrij ontvangen. De stoere werkers die twee weken lang zo goed hadden geholpen op de houtzagerij stonden in een goed blaadje. Karels moeder trakteerde op frisdrank.

Zijn vader, die op deze zaterdagmiddag bezig was de boekhouding bij te werken, kwam er ook bij zitten, toen hij over de vondst van de ‘luchtpostbrief’ hoorde.

Mevrouw Van Doorn maakte het kartonnetje voorzichtig en zo goed mogelijk schoon en droog, maar het geschrevene werd er niet veel duidelijker door.

Samen bogen ze zich over de onsamenhangende letters en woorden. Wat betekenden ze nu precies? Meneer Van Doorn ontpopte zich als een echte puzzelexpert.

„Dat eerste woord is vast ‘opgelaten’,” zei hij na een ogenblik. „Dat slaat natuurlijk op het oplaten van de ballon. En dan komt waarschijnlijk de datum. Daar staat ‘ril’. Dat moet wel ‘april’ betekenen. De hoeveelste?”

Hij tuurde aandachtig.

„Ik zie alleen een paar vage stipjes. Ik denk dat daar het cijfer 1 heeft gestaan. Of misschien ook 11. Dus die ballon is in april opgelaten en nu is het al juli. Hij heeft dus maandenlang half in het water en half op het droge gelegen.

Geen wonder dat het briefje bijna niet meer te lezen is.”

„U hebt ons toch goed op weg geholpen,” zei Tom bewonderend. „Jawel, maar we zijn er nog lang niet. Laten we eens verder puzzelen.”

Aangemoedigd door het succes deden ook de anderen extra hun best. Mevrouw Van Doorn pakte een vel papier en schreef op wat de puzzelaars uitdokterden. Soms lukte het niet goed, maar dan probeerden ze het nog eens. Geleidelijk kregen ze een paar samenhangende zinnen die vermoedelijk juist waren, al bleven er enkele gaten in zitten. Vooral het laatste deel van het briefje was erg verminkt.

Na een uur ingespannen turen en raden zag het ‘aangevulde’ briefje dat mevrouw Van Doorn had gemaakt er als volgt uit:

Opgelaten ... april, ter gelegenheid van het ... tigjarig jubileum van de School met de Bijbel te....

De vinder van deze ballon mag deze zomer komen logeren in ons tuinhuis.

Ons dorp is de parel vannte.

Ons adres is ... 22... el.

De boodschap was nu een stuk duidelijker geworden. Ergens in een dorp was blijkbaar feestgevierd ter gelegenheid van het zoveeljarig jubileum van de christelijke school.

Waarschijnlijk had men toen een hele hoop ballonnetjes opgelaten, waaronder één wat grotere, die dus veel verder zou komen dan de rest, en daar was het briefje aan bevestigd dat een uitnodiging voor de vinder bevatte.

De jongens waren verrukt over het resultaat van het moeizame gepuzzel, maar er bleef één groot raadsel. Waar kwam dit briefje vandaan? Welk dorp werd bedoeld?

„De parel van ...nte...,” filosofeerde mevrouw Van Doorn hardop. „Welke plaats kan daarmee bedoeld zijn?”

„Ach, zo’n uitdrukking zegt niet veel,” meende haar man. „Dat zijn van die reclamezinnnetjes die worden bedacht om het toerisme te bevorderen. De parel van dit, de parel van dat... Zo gaan er dertien in een dozijn. Het bewijst alleen maar dat het dorp in een mooi gedeelte van ons land ligt, waar nogal wat vakantiegangers naartoe gaan.” Ze tuurden weer peinzend naar de verminkte tekst. Tom kreeg een idee.

„Die drie letters ‘nte’ kunnen wel de laatste helft zijn van het woord ‘Drente’. Dus: Ons dorp is de parel van Drente.”

„Zou kunnen,” mompelde meneer Van Doorn.

„Eigenlijk schrijf je Drenthe met *th*, maar die *h* wordt vaak weggelaten. Drente is een mooie provincie. Maar de parel van Drente? Er zijn misschien wel tien plaatsen die op die erenaam aanspraak maken.” Bertus, die er een poosje zwijgend bij had gezeten, sprong opeens op.